

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobkyně: **N. S.**, zast. Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 9. 2014, č. j. CPR-9955-2/ČJ-2014-930310-V231,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 23. 9. 2014, č. j. CPR-9955-2/ČJ-2014-930310-V231, bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 6. 5. 2014, č. j. KRPB-42156-46/ČJ-2014-060026-SV.

Správní orgán prvního stupně svým rozhodnutím uložil žalobkyni podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění s tím, že doba, po kterou nelze cizince umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce jeden rok. Důvodem rozhodnutí bylo zjištění, že se žalobkyně od 1. 6. 2013 do 17. 2. 2014 zdržovala na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu a bez platného víza.

II. Shrnutí žalobních bodů

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 3. 10. 2014 se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a zastavení řízení.

Uvedla, že již ve správním řízení namítala porušení ustanovení o doručování, odkázala přitom na bod 2 podání ze dne 30. 5. 2014. Nadto namítala nezákonnost postupu při doručování spočívající v postupu dle ust. § 23 odst. 1 správního řádu, aniž by pro tento postup byly splněny podmínky. Správní orgán má v případě nedoručení písemnosti na adresu dle části první ust. § 20 odst. 1 správního řádu povinnost doručovat i na jiných místech. Teprve v případě, že není možné doručit písemnost ani jiným způsobem, lze postupovat dle ust. § 23 odst. 1 správního řádu. Nelze tedy akceptovat, aby správní orgán přistoupil hned k uložení písemnosti. K tomu žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) č. j. 8 As 16/2011-90 (všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Pro nastání fikce doručení je nutné řádné poučení adresáta o uložení zásilky. Od 1. 6. 2013 do 17. 2. 2014 proto nemohla na území pobývat nelegálně, neboť na řízení o odvolání ze dne 2. 5. 2013 je nutno nahlížet jako na řízení o odvolání podaném v zákonné lhůtě. Stanovení data právní moci rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nulitní a nelze k němu přihlížet. Za zohlednění zavinění orgánů veřejné moci na tvrzeném nelegálním pobytu je potom doba uložení správního vyhoštění nepřiměřená.

Dále namítla, že správním vyhoštěním by došlo k zásahu do jejího soukromého a rodinného života, neboť na území žije její manžel. S poukazem na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 10 Ca 330/2006-89 uvedla, že v daném řízení nebylo dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu a zájmem cizince na ochraně rodinného života. Závažnost protiprávního jednání žalobkyně nedosahovala vysoké intenzity. Pokud na území České republiky pobývala bez platného povolení, pak pouze v důsledku nesprávného správního postupu.

Správní orgány rozhodly nesprávně v případě uložení správního vyhoštění za situace, kdy dne 6. 5. 2014, tedy v době vydání rozhodnutí, pobývala žalobkyně na území oprávněně. Správní orgán má rozhodovat na základě skutkového stavu v době vydání rozhodnutí. I z gramatického výkladu ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že cizinci je možné uložit správní vyhoštění, pouze pokud v době pravomocného rozhodnutí pobývá na území bez víza, ač k tomu není oprávněn. Správnost tohoto výkladu dokládá užití

dokonavého vidu času minulého v ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 3, oproti nedokonavému vidu času přítomného v bodě 2 téhož ustanovení.

III. Právní stanovisko žalované

Žalovaná ve vyjádření ze dne 4. 11. 2014 odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Poukázala na to, že manželů žalobkyně bylo rovněž uloženo správní vyhoštění. K námitce týkající se přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života odkázala na rozsudek NSS sp. zn. 1 As 166/2012. Žalobkyně neprokázala, že s manželem mají dlouhodobý intenzivní vztah. Naplnění skutkové podstaty podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 není vázáno na konkrétní dobu vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.

Z uvedených důvodů navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Replika žalobkyně

Ve své replice ze dne 26. 1. 2014 žalobkyně zdůraznila, že po celou dobu řízení namítala oprávněnost svého pobytu na území České republiky, když opakovaně poukazovala na nesprávnost při doručování. S poukazem na rozsudek NSS č. j. 4Azs 181/2014-30 má za to, že posouzení včasnosti odvolání ve věci žádosti o povolení k pobytu představuje předběžnou otázku k řízení o správním vyhoštění, a správní orgán měl vyčkat v řízení o správním vyhoštění na rozhodnutí o včasnosti podaného odvolání.

IV. Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Ze správního spisu soud zjistil, že řízení o žádosti o změnu účelu pobytu na podnikání podané dne 29. 1. 2013 Ministerstvo vnitra zastavilo usnesením ze dne 27. 3. 2013, č. j. OAM-4524-7/DP-2013, neboť žadatelka i přes řádně doručenou výzvu nedoložila ve stanovené lhůtě všechny zákonem stanovené náležitosti. Uvedené usnesení nabylo právní moci dne 30. 4. 2013. Dne 2. 5. 2013 byl žalobkyni vydán výjezdní příkaz k vycestování s platností od 2. 5. 2013 do 31. 5. 2013. Dne 7. 10. 2013 vydala Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodnutí č. j. MV-108272-6/SO/sen-2013, kterým zamítla odvolání proti usnesení ze dne 4. 6. 2013, č. j. OAM-4524-14/DP-2013, o nevyhovění žádosti o určení neplatnosti okamžiku doručení usnesení ze dne 27. 3. 2013. Rozhodnutí Komise nabylo právní moci 8. 10. 2013. Dne 16. 1. 2014 vydala Komise rozhodnutí č. j. MV-108272-11/SO/sen-2013, které nabylo právní moci dne 20. 1. 2014 a kterým bylo odvolání žalobkyně proti usnesení ze dne 27. 3. 2013, č. j. OAM-4524-7/DP-2013, jako opožděné zamítnuto. Dne 30. 1. 2014 podala žalobkyně proti posledně uvedenému rozhodnutí žalobu současně s návrhem na přiznání odkladného účinku žaloby. Krajský soud v Brně vydal dne 20. 3. 2014

pod č. j. 32 A 16/2014-28 usnesení, kterým žalobě ze dne 30. 1. 2014 odkladný účinek nepřiznal. Následná ústavní stížnost proti tomuto usnesení byla Ústavním soudem odmítnuta.

V. Řízení před správními soudy

Krajský soud ve věci nařídil jednání, které se konalo za účasti zástupkyně žalobkyně, žalovaná se z jednání omluvila. Žalobkyně především odkázala na obsah podané žaloby. Namítala nezákonnost postupu správního orgánu při doručování písemnosti (usnesení o zastavení řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu) spočívající v tom, že písemnost byla doručována vhozením do cizí poštovní schránky, a to přes existenci řádně označené poštovní schránky žalobkyně. O těchto skutečnostech svědčí podle jejího názoru jednak fotodokumentace poštovních schránek, jednak písemné prohlášení vlastníka nemovitosti pana V. N., které jsou součástí spisu sp. zn. 32 A 16/2014.

O podané žalobě následně krajský soud rozhodl rozsudkem ze dne 19. 1. 2016, č. j. 32 A 82/2014-29, tak že žalobu zamítl s tím, že žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně kasační stížnost, na jejímž základě NSS rozsudkem ze dne 24. 5. 2016, č. j. 2 Azs 49/2016-25 napadený rozsudek zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Kasační soud shledal, že se krajský soud nezabýval námitkou, že žalobkyně v době vydání napadeného rozhodnutí pobývala na území České republiky oprávněně, a nebylo proto možné rozhodnout o jejím správním vyhoštění. Uložil tak krajskému soudu, aby se v součinnosti s účastníky řízení zabýval tvrzením žalobkyně, že byl její pobyt na území České republiky v době vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně oprávněný, a aby v případě, že tomu tak bylo, vyložil ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců a pečlivě uvážil námitku tkvící v tom, že správní vyhoštění nelze uložit, pokud v době, kdy je o něm rozhodováno, pobývá cizinec v České republice oprávněně (a to i navzdory tomu, že jeho pobyt zde byl po určitou dobu neoprávněný). NSS dodal, že pokud byl pobyt žalobkyně v době rozhodování správních orgánů oprávněný, připadá v úvahu také zvážení, zda nejsou dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 s.ř.s., byť pro vady řízení, které nebyly žalobkyní výslovně namítány, brání-li takové vady přezkoumání napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Na výzvu soudu žalobkyně sdělila, že ke dni 6. 5. 2014 na území České republiky pobývala oprávněně na základě výjezdního příkazu, který jí byl udělen dne 17. 2. 2014 a postupně prodlužován až do 22. 9. 2015, přičemž v průběhu jeho platnosti vycestovala z České republiky. Žalovaná k výzvě soudu taktéž uvedla, že žalobkyně ke dni 6. 5. 2014 pobývala na území České republiky na základě výjezdního příkazu vydaného na základě vedeného řízení o správním vyhoštění (resp. soudního řízení o přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění).

Soud ve věci nařídil jednání dne 16. 2. 2017. Podáním ze dne 9. 2. 2017 sdělila právní zástupkyně žalobkyně, že žalobkyně již netrvá na tom, aby o žalobě bylo rozhodnuto u nařízeného jednání v uvedený den. Soud z obsahu znění tohoto sdělení usoudil, že žalobkyně souhlasí, aby bylo rozhodnuto bez nařízení jednání dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. nikoli, že žalobu bere zpět, neboť v takovém případě absentoval projev vůle jmenované výslovně prohlášení, že bere předmětnou žalobu zpět. Zrušení jednání bylo žalované oznámeno.

VI. Soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů.

Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Před posouzením problematiky, která zůstala v předchozím rozsudku dle závazného právního názoru NSS opomenuta, považuje krajský soud za potřebné zopakovat úvahy vyjádřené v předchozím rozsudku (který byl v tomto rozsahu aprobován NSS), které jej vedly k závěru o nedůvodnosti jednotlivých žalobních námitek.

Předně je nutno podotknout, že rámec soudního přezkumu je zde dán primárně důvody, na nichž bylo založeno napadené rozhodnutí, respektive jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Z tohoto rámce přitom vybočují námitky žalobkyně týkající se doručování rozhodnutí č. j. OAM-4524-7/DP-2013 ze dne 27. 3. 2013, které byly předmětem samostatného soudního přezkumu ve věci sp. zn. 32 A 16/2014. Krajský soud se jimi proto nemůže zabývat v nyní projednávané věci.

Jádrem sporu je to, zda žalobkyně pobývala na území České republiky od 1. 6. 2013 do 17. 2. 2014 nelegálně, zda správním vyhoštěním došlo k zásahu do jejího soukromého a rodinného života a zda bylo dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu a zájmem cizince na ochraně rodinného života. Je totiž toho názoru, že závažnost jejího protiprávního jednání nedosahovala vysoké intenzity.

Do 31. 5. 2013 byla žalobkyně oprávněna k pobytu na území České republiky na základě výjezdního příkazu č. GAA0173073, který byl vydán v důsledku zastavení řízení o žádosti o změnu účelu dlouhodobého pobytu. Usnesení o zastavení řízení ze dne 27. 3. 2013 nabylo právní moci dne 30. 4. 2013. Odvolání proti tomuto usnesení bylo jako opožděné zamítnuto, a proto na něj nelze pohlížet jako na podané v zákonné lhůtě. Žádostem o určení neplatnosti okamžiku doručení usnesení o zastavení řízení také nebylo vyhověno. V době od

1. 6. 2013 do 17. 2. 2014 proto nelze považovat pobyt žalobkyně ve smyslu ust. § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců za oprávněný. Dne 2. 5. 2013, kdy žalobkyně žádala o vystavení překlenovacího štítku vydávaného po dobu probíhajícího řízení o podané žádosti, bylo již rozhodnutí o žádosti (usnesení o zastavení řízení) pravomocné, a proto jí byl vydán výjezdní příkaz s dobou platnosti do 31. 5. 2013.

Soud uzavírá na základě shora uvedeného, že žalobkyně pobývala na území České republiky od 1. 6. 2013 do 17. 2. 2014 v rozporu s ust. § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, tj. porušila povinnost cizince pobývat na území České republiky s platným vízem, čímž naplnila skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

Nedůvodnou je i námitka, že správním vyhoštěním by došlo k zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, neboť na území České republiky žije její manžel. Žalobkyně tuto obecně vznesenou námitku nijak nekonkretizovala, neuvedla, v čem by uvedený zásah měl spočívat, a nezmínila ani žádné další skutečnosti naplňující její rodinný a soukromý život. V tomto konkrétním případě soud ve shodě se správním orgánem dospěl k závěru, že veřejný zájem převyšuje nad rodinným a soukromým životem žalobkyně, neboť je zájem na tom, aby cizinci pobývali na území České republiky na základě splněných zákonných podmínek. V projednávaném případě nelze rozhodně pominout skutečnost, že to byla žalobkyně, která ignorovala řízení o žádosti o změnu účelu povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, neboť k řádnému projednání této žádosti nepředložila požadované náležitosti, které po ní byly řádně doručenu výzvou požadovány. Touto svou ignorací zavinila vydání rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti i přes to, že o tomto úředním postupu byla v předmětné výzvě správním orgánem řádně poučena. Podle soudu dodržování českých právních předpisů a součinnost cizince při vyřizování jeho žádosti k legalizaci jeho pobytu lze podřadit pod pojem veřejný zájem, který pak musí být v této věci upřednostňován.

Zdejší soud se v souladu se závazným právním názorem NSS dále zabýval otázkou, zda žalobkyně na území České republiky pobývala oprávněně ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Ze shodných tvrzení účastníků vyplývá, že žalobkyně zde po celou dobu řízení o správním vyhoštění pobývala oprávněně, a to na základě výjezdního příkazu vydaného právě z důvodu vedeného řízení o správním vyhoštění.

Soud nicméně shledal, že tato skutečnost nemá vliv na aplikaci ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení „*Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, [...] až na 3 roky, [...] pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu [...].*“

Co se týče obecného pravidla pro určení, k jakému okamžiku má být zkoumán rozhodný skutkový stav ve správním řízení, lze odkázat například na rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79: „*Rozhodování správního orgánu podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí tedy vyplývá přímo z povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí. Teprve právní mocí takového rozhodnutí vzniká, mění se či zaniká právo a povinnost. Tento postup je brán jako samozřejmý*

a zavedený v historii správního soudnictví, jak vyplývá, například z rozhodnutí prvorepublikového NSS ze dne 20. 10. 1925, sp. zn. 8179/25, Boh.A. 5975/26. I to mohlo být důvodem, proč zákonodárce nepovažoval za nutné speciálně toto pravidlo kodifikovat do konkrétních ustanovení, na rozdíl od řízení přezkumného. V přezkumném řízení podle správního řádu se posuzuje soulad s právními předpisy podle právního stavu a skutkových okolností v době jeho vydání. I když tedy není výslovně stejný princip zmíněn v ustanoveních upravujících postup správního orgánu na prvním stupni, není důvod se domnívat, že zákonodárce měl v úmyslu uplatňovat tento princip pouze v přezkumném řízení.“ Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008-126, uvedená zásada, že pro rozhodování správních orgánů je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, platí i pro rozhodnutí odvolacího správního orgánu.

NSS však také v rozsudku ze dne 17. 3. 2016, č. j. 7 Azs 29/2016-22, zdůraznil, že „[v]ýše uvedené obecné pravidlo pro určení, k jakému okamžiku má být zkoumán rozhodný skutkový stav, ovšem nelze absolutizovat. Rozhodující je totiž především to, jaká skutečnost má být zkoumána. Má-li být posuzována skutečnost, která se odehrála v minulosti, nemůže být rozhodné, že nadále netrvá. Je-li například důvodem rozhodnutí o žádosti chování žadatele předcházející podání žádosti (např. spáchání trestného činu), nemusí být nijak významné, že se žadatel po podání žádosti již chová jinak (tj. trestnou činnost nepáchá). Je tedy nutno vždy zkoumat povahu skutečnosti, jejíž hodnocení zákon požaduje.“

I v nyní projednávané věci je proto na místě zkoumat, jaká skutečnost je pro aplikaci ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců rozhodná – zda se má jednat o trvalý stav či o skutečnost, která se udála v minulosti.

Je nutno žalobkyni přisvědčit v tom, že jazykový výklad citovaného ustanovení naznačuje, že podmínkou jeho aplikace je trvalý neoprávněný pobyt cizince i v době vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Zákon totiž užívá nedokonavé sloveso v přítomném čase („pobývá“).

Soud však zastává názor, že nastíněný jazykový výklad neodpovídá smyslu citovaného ustanovení a celkové koncepci právní úpravy správního vyhoštění. K podobnému závěru dospěl zdejší soud také při interpretaci ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců v rozsudku ze dne 29. 11. 2016, čj. 32 A 60/2014-26. Volba dokonavého či nedokonavého vidu, respektive přítomného či minulého času v ust. § 119 zákona o pobytu cizinců nemůže být určujícím indikátorem pro vymezení, k jakému okamžiku má být rozhodná skutečnost posuzována. Nelze obecně vyslovit závěr, že by tato nuance byla skutečně záměrem zákonodárce a nikoliv pouze jeho nedůsledností. Vždy je proto potřeba se zabývat, jaký je smysl konkrétní skutkové podstaty obsažené v ust. § 119 zákona o pobytu cizinců.

Ostatně Ústavní soud pravidelně zdůrazňuje (viz např. nález ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>), že gramatický výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě, zatímco k objasnění smyslu a účelu právní normy slouží i řada dalších výkladových metod. S tímto přístupem se ztotožnil také NSS

například v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 1 Afs 86/2004-54 (č. 792/2006 Sb. NSS).

Smyslem právní úpravy správního vyhoštění je primárně zabránění dalšímu pobytu na území členských států Evropské unie těm cizincům, kteří nerespektují speciální legislativu jím určenou. Především jde o pravidla obsažená v zákoně o pobytu cizinců. Jak je patrné z jednotlivých skutkových podstat ust. § 119 zákona o pobytu cizinců, které mohou vést k uložení správního vyhoštění, rozhodující je dodržování uvedené legislativy v minulosti. Změna chování cizince (tj. skutečnost, že již právní předpisy dodržuje) sama o sobě nemůže automaticky zabránit vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Cílem zákona tedy není toliko napravit dosavadní protiprávní stav tak, aby cizinec nadále při pobytu na území České republiky právní předpisy dodržoval. Naopak je cílem zabránit dalšímu pobytu cizince na území České republiky (respektive Evropské unie), aby ani neměl po určitou dobu vůbec možnost právní předpisy dále porušovat.

Tento smysl by vůbec nemohl být naplňován, nebylo-li by možné uložit správní vyhoštění na základě ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, pobýval-li by cizinec na území České republiky oprávněně v době vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Taková situace je totiž pravidlem, neboť cizincům (stejně jako žalobkyni v nyní projednávané věci) je právě z důvodu vedeného řízení o správním vyhoštění vydáván výjezdní příkaz, který je opravňuje k pobytu na území České republiky [viz ust. § 17 písm. d) a ust. § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců]. Smyslem výjezdního příkazu je zde umožnit cizinci oprávněný pobyt po dobu řízení o správním vyhoštění. Bylo by zjevně absurdní, kdyby z tohoto dobrodiní nakonec pramenila nemožnost uložení správního vyhoštění.

Nelze proto předpokládat, že zákonodárce takové důsledky opravdu zamýšlel a z toho důvodu volil právě nedokonavé sloveso v přítomném čase. Krajský soud v této části slova zákona hodnotí toliko jako dílčí nepřesnost. Srovnávání tohoto doslovného znění se zněním jiných bodů téhož ustanovení je za této situace bezpředmětné. Lze ostatně zopakovat, že ani v případě ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců zdejší soud (v rozsudku ze dne 29. 11. 2016, čj. 32 A 60/2014-26) neshledal doslovné znění zákona, obsahující nedokonavé sloveso v přítomném čase, za určující.

Při zohlednění účelu zákona (tj. za použití teleologického výkladu) je nutno ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců vyložit tak, že pro jeho aplikaci je postačující zjištění, že cizinec v minulosti (nikoliv v době vydání rozhodnutí) pobýval na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Jelikož má být tedy správními orgány posuzována skutečnost, která se odehrála v minulosti, neplyne jim ve smyslu výše citované judikatury ve vztahu k této skutečnosti povinnost zjišťovat její stav v době vydání rozhodnutí (tj. zda protiprávní stav trvá). Lze proto uzavřít, že správní orgány citované ustanovení v projednávané věci vyložily i aplikovaly správně.

Ve skutečnosti, že žalobkyně v době vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pobývala na území České republiky oprávněně na základě výjezdního příkazu, soud neshledal ani jiný důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Výjezdní příkaz vydaný z důvodu

probíhajícího řízení o správním vyhoštění a rozhodnutí o správním vyhoštění jsou instituty komplementární a nijak si vzájemně neodporují.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. **zamítl**.

O nákladech řízení (včetně nákladů řízení o kasační stížnosti) bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly. Tyto závěry platí i pro náklady řízení o kasační stížnosti. Soud totiž o jejich náhradě rozhoduje podle celkového výsledku řízení, tj. v závislosti na úspěšnosti žaloby.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 16. února 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová